

като майка обожаемото си дѣте... Въ дългитѣ си безсъници той мечтаеше, той кроеше плана за унищожението на Стефчова, а тия пламенни размисления го поглъщаха цѣлъ, обладаваха всичкия му духовенъ миръ и не даваха достъпъ на друго чувство, на другъ интересъ. Кандовъ си сиомни за Расколникова: и героиятъ на Достоевски сжщо бѣ замислилъ убийството на лихварката за благого на чедовѣчеството, и той бѣше тѣй симпатиченъ и трогателенъ! Тѣ се намѣриха и двамата въ еднакво положение. Това случайно съвпадение ободри, обая, възхити Кандова... Расколниковъ му се испрѣчваше, като единъ свѣтълъ и ободрителенъ образецъ, като идеалъ. Той даже прѣгърна и начина на Расколникова, по който бѣ убита бабичката: щѣше да приише извъ вжтрѣ на дългото си палто, подъ мишницата, една връвъ, за краищата само, така щото да може да провѣси на неж бравата за желѣзото ѝ. Тѣй нѣмаше никой да познае, че той носи смъртоносното оръжие.

За щастие, или за нещастие, това се отложи и Кандовия планъ рухна, като една кула отъ картони. Той бѣше въ отчаяние... Но революцията стоеше отпрѣдъ му, настрѣхнала и огненна като апокалиптически звѣръ, и това го поутиши за нещастieto му... Но борбата въ душата му траеше, парасваше. При всичката страстность, съ която се бѣ отдалъ на дѣлото на революцията, споменътъ за Рада го не оставяше. Нейний образъ прѣдателски се мѣркаше задъ образа на отечеството; той бѣше по-дълбоко, по-на вжтрѣ, и имаше самоувѣренъ видъ, и гледаше съ съжаление на тоя врѣмененъ гостъ влѣзналъ въ домътъ, дѣто тя ступануваше.

Да би можала поне душата му да храни, да побира и двѣтъ тия привязанности, едната наложена отъ умътъ и волята, другата отъ природата, да ги съгласи, уравновѣси, да ослаби едната чрѣвъ друга!... Той се чудѣше на Огнянова, какъ можеше да люби съ еднаква пламенность, и България и Рада, да се раздѣли така, и пакъ